

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1888	Κυριακὴ Πατέρων τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου 24 Μαΐου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Χωρισμόν, σεβασμιώτατοι! (Α')

(Μὲ ἀφορμὴ τῆ μνήμῃ τῶν ἁγ. πατέρων ἅς ἀκούσουμε τὸν π. Αὐγουστῖνο νὰ ὁμιλῇ γιὰ ἓνα ἀπὸ τοὺς βασικοὺς στόχους τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀγώνων του)

Στὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως πολὺς λόγος γίνεται γιὰ **μία ἐξαίσιον γυναῖκα**, ποὺ ἔνδυμά της ἔχει τὸν ἥλιο, ὑποπόδιον τῆ σελήνην καὶ τὴν κεφαλὴ τῆς στεφανώωνον δώδεκα ἀστέρια. Ποιά εἶνε ἡ γυναῖκα αὐτή, ποὺ ἐμφανίζεται ὡς «σημεῖον μέγα» (Ἄπ. 12,1); Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἰκονίζει τὴν **Ἐκκλησίαν**. Ἡλιος τῆς εἶνε ὁ Χριστὸς καὶ ἀστέρια τῆς οἱ δώδεκα ἀπόστολοι καὶ οἱ διάδοχοί τους ἅγιοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τους ζῆ, κινεῖται, ἐλέγχει, πολεμᾷ, νικᾷ, καταπατεῖ τίς πλάνες καὶ αἰρέσεις, τὴν ἐξουσίαν τοῦ σκότους, καὶ λαλεῖ μὲ παρρησίαν τὴν ἀλήθειαν ἐνώπιον ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν τοῦ κόσμου. Αὐτὴ εἶνε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ἡλιοστόλιστη καὶ ἀστεροστεφανωμένη γυναῖκα τῆς Ἀποκαλύψεως, ποὺ εἶνε «*ὅλη καλὴ καὶ μῶμος οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ*» (Ἄσμ. 4,7).

Ἄλλὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ποὺ γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ ὑπέστη δοκιμασίες καὶ βαπτίστηκε σὲ λίμνη δακρύων καὶ αἵματος, αὐτὴ ποὺ ἓναν ἔρωτα ἤξερε, τὸν θεῖο ἔρωτα πρὸς τὸν Νυμφίον Χριστόν, ξαφνικὰ ἀφήνει τὴν πρώτη τῆς ἀγάπην, ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὸν κόσμον, ἔρχεται σὲ ἔνοχη ἐπαφὴ καὶ στενὴ σχέσι μὲ τὰ κοσμικὰ συστήματα, κολακεύει καὶ κολακεύεται ἀπ' αὐτά, δέχεται χάδια καὶ ἐπιρροές τους, καὶ νὰ τώρα αὐτὴ, ποὺ πετοῦσε ἄπιαστη πάνω στὰ φτερὰ τοῦ μεγάλου ἀετοῦ, συλλαμβάνεται, **αἰχμαλωτίζεται** καὶ τὴν καθίζουν πάνω στὴ ράχην ἑνὸς ἀπαισίου τέρατος, ποὺ τὴν σέρνει καὶ τὴν ὀδηγεῖ ὅπου αὐτὸ θέλει. Ἄλλοίμονο! Ὅσο λαμπρὸ ἦταν τὸ πρῶτον θέαμα τῆς ἐλευθέρας Ἐκκλησίας, τόσο οἰκτρὸν εἶνε τὸ δεύτερον θέαμα τῆς δούλης Ἐκκλησίας. «*Καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ τὸ θηρίον τὸ κόκκινον, γέμονον ὀνόματα βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα*» (Ἄπ. 17,3).

Διότι **ποιὰ εἶνε αὐτὴ** ποὺ κάθεται πάνω στὸ κόκκινον θηρίον; Ἄν τὸ θηρίον εἰκονίζῃ τὴν ἀντίθετην κοσμικὴν ἐξουσίαν, ἡ ὁποία διὰ μέσου τῶν

αἰῶνων βλαστάνει συνεχῶς κεφάλια καὶ κέρατα ποὺ χτυποῦν τὸν Χριστιανισμό, τότε ἡ γυναῖκα ποὺ κάθεται πάνω του δὲν εἶνε ἄλλη παρὰ **ἡ ἐκκλησία ἐκείνη** ποὺ, γιὰ ν' ἀποφεύγῃ ἐνοχλήσεις καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ ἐγκόσμια ἀγαθά, προτίμησε, αὐτὴ ἡ κυρία, νὰ συζευχθῇ καὶ νὰ ἐνώσῃ τὴν τύχην της μὲ τὸ θηρίον. Τί ἄλλοκοτο θέαμα, γυναῖκα καὶ θηρίον, μόσχος καὶ ὄνος κάτω ἀπ' τὸν ἴδιον ζυγόν!

Ἄλλὰ ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἀπὸ τούτῃ τῆς συμμαχίας μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἔχασε τὴν ἐλευθερίαν της, τὴν αὐτονομίαν καὶ αὐτοτελείαν της. Κάθισε μὲν ἀπολαυστικὰ καὶ λικνίσθηκε πάνω στὴ ράχην τοῦ θηρίου, ἀλλὰ, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κυβερνᾷ, τὴν κυβερνᾷ αὐτό, καὶ περιφέρεται στοὺς δρόμους τοῦ κόσμου σὰν μία μισθωτὴ πόρνη, θρησκευτικὴ πόρνη, ποὺ ἐμπορεύεται τὸν Χριστόν· ἀναγκάζεται νὰ κερνᾷ τὰ πλήθη ἀπὸ τὸ χρυσὸ ποτήρι ποὺ τῆς ἔδωσαν, κερνᾷ ὄχι τὸν καθαρὸ οἶνον τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ κρασὶ νοθευμένον, διδάγματα διαφορετικὰ, ξένα πρὸς τὸ γνήσιον πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὡς συμφορὰ! ἡ ἐλευθέρα κατήνησε δούλη, ποὺ τὴ βλέπουν οἱ ἄθεοι καὶ γελοῦν. Αὐτὴ εἶνε **ἡ ἐκκλησία ποὺ ἐκκοσμικεύθηκε καὶ κρατικοποιήθηκε**.

Φαίνεται ὑπερβολικὴ ἡ παρομοίωσις τῆς Ἐκκλησίας μὲ **πόρνην**; Ἄλλὰ οἱ ἀποδείξεις εἶνε πρόχειρες. Δὲν θὰ ἐπιμείνουμε μιλώντας γιὰ ἐκκλησίες τῶν χωρῶν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, ποὺ χωρὶς ἀμφιβολίαν κάθονταν πάνω στὸ κόκκινον θηρίον καὶ μιλοῦσαν κατὰ τὴν ἐπιταγὴν του.

Νὰ ἡ δικὴ μας ἐκκλησία, ἡ **Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος**, ποὺ λέμε ὅτι ζῆ μέσα σ' ἓνα φιλελεύθερον δημοκρατικὸν πολίτευμα. Αὐτὴ προσέφερε θυσίας γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἔθνους καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ἀλλὰ τὸ κράτος τί ἔκανε σ' αὐτήν; Τὴν ὕψωσε μὲν τιμῆς ἔνεκεν(!) πάνω στὴ ράχην του

(βλέπε τὰ δύο πρῶτα διακοσμητικά ἄρθρα τοῦ ἑλληνικοῦ Συντάγματος) ἀνακηρύσσοντάς την αὐτοκέφαλη καὶ ἀνεξάρτητη, στήν πραγματικότητα ὅμως τὴν ἐξουθένωσε καὶ τὴν ὑπέταξε τελειῶς. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ ἐρωτῶ· **Ποιά εἶνε ἡ ἀρχὴ πού νομοθετεῖ στήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος;** τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο διὰ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας; Ὁχι. Ἀλλὰ τὸ κράτος, οἱ κεφαλές καὶ τὰ κέρατά του, τὰ διάφορα ὑπουργεῖα καὶ οἱ ὑπηρεσίες. Καὶ **τί παρακαλῶ νομοθετεῖ;** ψηφίζει νόμους σύμφωνα μὲ τὴ διδασχὴ τοῦ Χριστοῦ, τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τοὺς ἰ. κανόνες τῆς Ἐκκλησίας; Δυστυχῶς τὸ Ἑλληνικὸ κράτος ἀπὸ τὴν σύστασί του μέχρι σήμερα ψήφισε καὶ ψηφίζει **νόμους καὶ διατάγματα πού καταπατοῦν τὶς ἀρχές τῆς Ἐκκλησίας.**

Ν' ἀναφέρουμε **παραδείγματα;** Νά μερικά ἀπὸ τὰ πολλά, τὰ σπουδαιότερα. ● Ὡς πρὸς τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, τὸ 1920 ψήφισε τὸ νόμον περὶ **διαζυγίων** μὲ τὴ διάταξιν περὶ τοῦ ἀσυμβιβαστοῦ τῶν χαρακτήρων, πού ἀθετεῖ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «*Ὁς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι*» (Ματθ. 5,32) καὶ διέλυσε μυριάδες γάμους. ● Μὲ ἄλλο νόμον, ἐν ἀγνοίᾳ καὶ χωρὶς τῆ συναίνεσι τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, μείωσε τὰ **κωλύματα τοῦ γάμου**, καὶ γέμισε ἡ Ἑλλάδα παράνομα συνοικέσια πού εὐλογοῦν οἱ κληρικοί. ● Ὡς πρὸς τὸ μυστήριον τῆς ἱερωσύνης, τὸ κράτος ῥύθμισε ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε σήμερα, ἂν ζοῦσε καὶ ἕνας θαυματουργὸς ἅγιος Σπυρίδων ἢ ἅγιος Νικόλαος, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ γίνουιν κληρικοί, διότι θὰ τοὺς ἔλειπαν τὰ **χαρτιά**. Ἔτσι ὁ νόμος τοῦ κράτους δεσμεύει τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ. Λέγοντας αὐτὸ δὲν ἀπορρίπτουμε τὴ θεωρητικὴ μὀρφωσι πού προσφέρουν οἱ ἱερατικὲς καὶ θεολογικὲς σχολές, ἀλλὰ θέλουμε νὰ τονίσουμε, ὅτι πάνω ἀπὸ τὸ νοῦ εἶνε ἡ καρδιά, πάνω ἀπὸ τὴ θεωρία εἶνε ἡ πράξις, πάνω ἀπὸ τὴ γνῶσι πού «*φυσιοῖ*» εἶνε ἡ ἀγάπη πού «*οἰκοδομεῖ*» (Α' Κορ. 8,1). ● Ὡς πρὸς τὴν **τοποθέτησι τῶν ἀρχιερέων**, ἐνῶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς χειροτονίας τους εἶνε κανονικοὶ ἐπίσκοποι τοῦ ποιμνίου τους, ἐν τούτοις δὲν μπορούν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ μητρόπολιν τους μέχρι νὰ ἐκδοθῇ τὸ σχετικὸ διάταγμα, λὲς καὶ πρόκειται γιὰ κρατικοὺς ὑπαλλήλους. ● Ἀλλὰ τί νὰ ποῦμε γιὰ τοὺς **ῥοκούς** πού ἐπιβάλλει τὸ κράτος καὶ γιὰ τὶς εὐτελέστερες ὑποθέσεις ἐπὶ καταπατήσει τῶν λόγων τοῦ Κυρίου «*Εγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὅλως*» (Ματθ. 5,34); ● Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὴν καταπάτησι τῆς **ἀργίας τῆς Κυριακῆς** ἐπιβάλλοντας ν' ἀνοίγουν καταστήματα καὶ ἀναγκάζοντας ὑπαλ-

λήλους νὰ ἐργάζωνται ἐν ὥρᾳ θείας λατρείας; ● Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὸ **μάθημα τῶν θρησκευτικῶν**, πού μόλις καὶ μετὰ βίας βρίσκει θέσι στὰ δημόσια σχολεῖα; ● Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὴν **θρησκευτικὴ ὑπηρεσίαν στὸ στρατό**, πού τάσσεται ἀπὸ τὶς τελευταῖες καὶ τὰ ὄργανά της, οἱ στρατιωτικοὶ ἱερεῖς, ὑφίστανται ἐξευτελισμούς, ἀφοῦ ἐξαρτῶνται ὄχι ἀπὸ διαταγὰς τῆς ἐκκλησίας ἀλλ' ἀπὸ διαταγὰς βαθμοφόρων πού ἔχουν ἄγνοια καὶ βασικῶν στοιχείων τῆς πίστεως; ● Τί νὰ ποῦμε πλέον καὶ περὶ σεβασμοῦ τῆς **ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας**, τὴν ὁποία τὸ κράτος ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα νομοθετικῶς ἀρπάζει ὄχι ὑπὲρ τοῦ φτωχοῦ λαοῦ μας ἀλλὰ κυρίως ὑπὲρ ἐπιτηδείων ἐκμεταλλευτῶν φίλων τοῦ κόμματος; Ὑπάρχουν συγκεκριμένα παραδείγματα. ● Ἀλλ' ἄς τελειώσουμε ἀναφέροντας ἕνα ἀκόμη παράδειγμα. Τὸ κράτος, ἐπεμβαίνοντας ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑλικά καὶ στὰ πνευματικά, φρόντισε καὶ ἀφώπλισε τοὺς ἀρχιερεῖς ἀπὸ τὸ ἔσχατο ὄπλον τῆς Ἐκκλησίας, τὸν **ἀφορισμό**, τὴν διαγραφὴν δηλαδὴ ἀπὸ τὸ μητρώον τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνων πού ζοῦν σκανδαλώδη ζωὴ καταπατώντας Εὐαγγέλια, Πηδάλια, νόμους καὶ ἰ. κανόνες. Ἀπαιτεῖται καὶ γι' αὐτὸ προηγουμένως ἔγκρισιν τοῦ κράτους. Φαντάζεστε τὸν ἀπόστολον Παῦλον νὰ παρακαλῇ τὸ Νέρωνα νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια γιὰ ν' ἀφορίσῃ τὸν αἰμομῖκτη τῆς Κορίνθου (βλ. Α' Κορ. 5,1-5);

* * *

Τὸ κράτος λοιπὸν «*ἀντινομοθετεῖ τῷ αἰωνίῳ νομοθέτῃ Χριστῷ*», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ ἰ. Χρυσόστομος. Καὶ ἐρωτοῦμε· **ποιά ἡ ἀντίδρασις** καὶ διαμαρτυρία τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας κατὰ τῶν νομοθετημάτων αὐτῶν; Ἀλλ' ἄς ἀφήσουμε τὸν σοφὸν καθηγητὴ Ἀνδρούτσο νὰ μᾶς τὸ πῇ. «*Διαμαρτυρήθηκε μὲν*», λέει, «*κατὰ τοῦ νόμου (περὶ διαζυγίων) ὁ τότε μητροπολίτης Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ ὑποκύψῃ ὅμως ταπεινούμενος πρὸ τοῦ ὑπουργοῦ κατὰ τὴν συνηθισμένη ἄλλωστε μέθοδον, μὲ τὴν ὁποία ἀπὸ τὸ 1833 διαμαρτύρονται οἱ Ἕλληνες ἱεράρχαι ὅταν ἐκδίδεται κάποιος ἀντικανονικὸς νόμος. Στὴν ἀρχὴ διαμαρτυρίες καὶ ἀπειλὲς ὅτι “θὰ κάνουν καὶ θὰ δείξουν”, μὰ μόλις ὁ ὑπουργὸς τρίξῃ τὰ δόντια ἢ ἀποζημιωθοῦν καὶ πετύχουν κάτι προσωπικόν, μαζεύονται καὶ ὀπισθοχωροῦν*» (βλ. Χ. Ἀνδρούτσου, Σύστημα Ἡθικῆς, σ. 303, μτφρ.).

Ἡ Ἐκκλησία ὑποτάχθηκε στὸ κράτος. Ἡ ὑποταγὴ ὅμως αὐτὴ καὶ ἡ προσκόλλησι στὸ ἄρμα τοῦ κράτους ἀποτελεῖ **προδοσίαν** τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, γιὰ τὴν ὁποία εὐθύνεται ἡ Ἱεραρχία.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**